

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznaniila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo ujudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravništvo „Slov. Naroda“.

iz državnega zbora.

Na Dunaji, 26. aprila.

Budgetna debata je najvažnejša mej vsemi. Poslanci dobijo priliko mnogo težej in želja svojih volilcev v razgovor spraviti, kar drugod ni tako lahko možno. Zato se oglašá mnogo govornikov, najbolj pri generalni debati, kjer se daje politika vlade in raznih strank kritikovati, narode braniti zoper vladno postopanje, ako je to nepostavno itd. Danes ob 10. uri oglašali so se govorniki za generalno debato. Levičarji so naznanili 28 govornikov; načelnik jim je znani Carneri.

Desničarji pošljejo v generalno debato 26 govornikov, slovenskih pet: Kluna, Vošnjaka, Šukljeja, Ferjančiča in Gregorca. Pri zrebanji je Klun zadel 1. mesto, Vošnjak 9., Šuklje 24., Ferjančič 20. in Gregorec 22. Toda Klun je svoje mesto prepustil Hausnerju, Šuklje pa je dobil 2. mesto od češkega poslanca Düriha. Ker bode govorilo samo kakih 7—8 govornikov, pride od Slovencev bržčas samo g. Šuklje na vrsto.

Poročevalec Matuš priporoča kratko predloženi proračun. Prvi govori proti bivši Wildhauški graščak in slovenozerec Carneri. Človek ga lože poslušá nego gleda. Vender letos so celo njegovi pristaši bili z njim nezadovoljni, ker je silno slabo govoril. Malo je grofa Taaffeja podrezal, nekoliko se Slovincem porogal, da sami tožijo, da se jim slabše godi nego poprej. To je bilo še z nekoliko nemških vzdihljejev začinjeno, češ, Nemci krivice trpijo v Avstriji. Za njim pride prvi govornik desničar na vrsto, poljski poslanec Hausner. Zagovarjal je temeljito finančno postopanje svojega rojaka, ministra Dunajevskega, ter naglašal, da so naši finančni odnošaji boljši od ruskih. Po njegovem mnenji bi se dalo mnogo davka še dobiti od žganja, od prihodnine itd., kakih 60 milijonov več, kakor do sedaj. Po tem takem bi se dala hišna razrednina, gruntni davek, cena soli znižati in loterijo predrugačiti. Njegov govor bil je prezanimiv in poučljiv. Zlasti čudno je bilo, kar je povedal o znani štedilni komisiji, katerej načelnik je bil, če se pisatelj ne moti, grof Hohenwart. Po njegovih izjavah je komisija že leta 1884 svoje delo dokončala — izvrstno; posebno grofa Riharda Klam Martinica razprava o finančnih zadevah. Hausnerja pobijati skuša juđ Menger, pa se mu malo posreči. Le ko je o zatiranji nemštva začel jadikovati, klicali so mu pristaši bravo.

Jutri pride Šuklje na vrsto. Če bode vsega vkupe 18 govornikov, dobi tudi Gregorec še besedo, ker mu je gosp. Vošnjak svoje 9. mesto prepustil.

O Italiji.

Angleški mesečnik „Fortnightly Review“, prinaša že nekaj časa jako zanimive članke ob evropskem položaju, kateri vzbujajo občno pozornost. Članki so brezimni in misli se, kakor smo že omenili, da je njih duševni oča znani duhoviti državnik Charles Dilke. V zvezku, izišlem dne 25. t. m. je na vrsti Italija, katerej je posvečen članek, obsezajoč trideset tiskanih strani. V članku se pravi mej drugim:

„Inozemcu je težko, zasledovati italijanske politike tir, ako si na pr. pod naslovom „levica“ misli kompaktno stranko, kajti mej levico, ki ima v zbornici veliko večino, so pristaši in nasprotniki mini-

sterstva, so radikalci, socijalisti, republikanski protisocijalisti in celo konservativci. Levica se sestavlja iz mnogih malih frakcij, ki se ne ločijo po gotovih načelih in iz tega prihaja, da se v njej pojavljajo najčudnejše skupine, pri katerih imajo osebnosti glavno ulogo.“ Pisatelj potem opisuje, kako se Depretis zdaj na levico, zdaj na desnico opira, ne da bi predrugačil svoje politike smoter, potem pa pravi, da je vsa zbornica v dveh točkah skoro soglasna, in to glede vnanje politike in pa glede posvetne oblasti papežev. Nobena stranka bi ne bila za to, da bi se slednja zopet ustanovila. V Vatikanu to dobro vedo, zaradi tega ondu tudi ne goje praznih nad, zlasti ker je papež oboroženo umešavanje z vso odločnostjo odklonil in bi je tudi v bodoče odklajal. — Nemško-avstrijsko-italijanska zveza, nadaljuje pisatelj, je narodu nepopularna, a ne radi tega, da bi se rajši približali Francoski, marveč zategadelj, ker bi si radi pridržali prosto roko. ter iz vsacega položaja radi vlekli največji dobiček.

Mej Anglijo in Italijo so velike simpatije, ker se Anglija vedno prijazno kaže mladi kraljevini in ker je to prijaznost najbolje pokazala s tem, da je Garibaldijevo ekspedicijo v Siciliji javno podpirala. To približevanje postalo je še intimnejše, ko je Gladstone Italiji napravil ponudbo, da bi vkupe zaseli Egipet, akoravno se je ponudba po nasvetu Bismarckovem odklonila. Kar je patrijotičnih državnikov, ne mislijo na to, da bi Nizzo in Savojo zahtevali nazaj, ker bi s tem v Francozih dobili nespravljivega sovražnika in bi vedno morali biti pripravljene in oboroženi, da bi te pokrajine branili pred republiko. Savoja sama, da jej je na voljo dano, bi se rajši pridružila Švici, v Nizzi sicer Francozov ne obožavajo, a nemajo niti najmanjše želje, priklopiti se Italiji.

Kar se tiče Albanske, čaka Italija ugodnega trenutka. Vse stranke pa so v tem soglasne, da mora dobiti Italija prej ali slej Južno Tirolsko, možno celo kot prostovoljno darilo Avstrije, katera bi si s tem pridobila Italije pripomoč v boji proti Rusiji. Da bi si pa prisvojili Trst in del Dalmacije, o tem ni več upanja, kakor tudi glede Korzike in Malte ne.

Rečeni članek razpravlja potem Italije vojno silo na kopnem in na morji. Vojno brodovje italijansko pisatelj zelo hvali, rekoč, da je prekosita samo Angleška in Francoska. Francoske republike vojno

LISTEK.

Potopisne arabeske.

(Tretja serija.)

VI.

Gospod urednik! Izvestno ste zdaj Vi meni na rovaš zarezali baš isti greh, katerega sem nekoč jaz očital prijatelju Spectabilisu, namreč: lenobo. No, po mojem molčanju celih sedem tednov bi res mogli soditi, da sem se naposled i jaz polenil, ali kakor bi dejal Štajarec, da se mi je Lenart obesil na hrbet. Toda, v svoje „zaščitenje“ moram Vam izpovedati, da mojemu molku né izvor v lenčarjenji, temveč polotila se me je bila poslednji čas neka apatija, rekel bi, stud do večnega, bezkoristnega „pisarjenja“. In prosim Vas: kako naj bi se mi tudi hotelo „pisariti“, ko sem bil ostal nazadnje — tako sam tu zdolaj pod črto, da me je bilo kar strah in groza zevajoče praznote okrog mene. Vrgel sem naposled tudi jaz pero v koš ter sklenil — izginoti za vselej s podlistkarskega obzorja . . .

A čujte! Po dolgi postni tihoti zapeli so nam zopet Velikonočni zvonovi in veseli spev aleluje je zadonel po ustajajoči prirodi. Čudodelni dih spomladnega ustajenja pa je prevel tudi zapuščeno prtiličje Vašega lista: oživil Vam je zopet pisatelja „Nedeljskih pisem“ ter vzbudil našega Spectabilisa iz trimesečnega dremanja. In glejte! Duh občega pomlajenja je prešinol naposled i mene, starega nemirneža, da se čutim zopet čilega za polet v širni svet. Pobral sem vnovič zavrženo pero ter se ojačil še jedenkrat, da Vas izpremim naposled vender še v predivno, z lovoričkami obsenčeno Liburnijo, kamor Vas vabim že kaka tri leta. Blagovolite se torej potruditi z menoj še samo za jeden korak naprej in pred Vami se razgrnejo — čudesa slavljene „Liburnijske riviere“, o kateri so se baš o letošnji Vrelikinoči prepevale navdušene himne po vsem avstrijskem časopisju!

Jedva je drugo jutro po mojem prihodu v Picčan solnce posijalo izza Učke Gore, ostavil sem podrtine starodavne stolice sv. Nicefora ter nadaljeval svoje potovanje proti morju.

Na iztočni strani Picana, doli okrog hriba prostira se prijazna dolina. Po njej teče rečica Raša. Ta izvira v Čepiškem jezeru in se izliva ondi mej Labinom in Barbanom v kvarnerski zaliv. Ta neznatna rečica je bila nekoč mejnik med Istro in Liburnijo ter je še dan danes mejna reka med Istro in Hrvatsko. Treba vedeti, da ima narod tu v Istri glede razdelitve svoje pokrajine svojo osebno geografijo. Po tej iztočno morsko obrežje isterskega polotoka ne pripada k Istri; torej se naši Liburnijani ne prištevajo Istranom, temveč primorskim Hrvatom. Istrani so jim oni preko Učke, t. j. ob zapadnem njenem pobočju. Prebivalci Pazinskega in Labinskega okraja imenujejo dolenojo in zapadno Istro Benečijo, stanovniki Benečije pa pravijo prvim Bežjaki, njih domovini pa Bežjačija, tudi Kraljevina.

Doli ob Raši se cesta razteka na tri panoge. Dočim glavna njena progá drži v premi potezi skoz gozd v Kršan in Plomin ter neposredno na morsko obrežje, vije se jedna postranskih panog na levo doli k jezeru, druga pa na desno gori v Šumber itd. Dasi bi bil po premi cesti dospel najhitreje k zaželjenemu smotru, k morju, stopil sem ipak na desno

brodovje v zvezi z ruskim „bodi slednje še tako slabo“, pa je silneje, nego Italije Avstrije in Nemčije vkupno brodovje.

Potem je obširneje govor o razmerah mej kraljevino in Vatikanom. Pisatelj naglašja, da je narod vseskozi katolišk in celo cerkve najhujši nasprotniki svoje otroke pošiljajo v šole, ki so pod duhovnikov vodstvom. Res je, da bi politično nasprotstvo mej papežem in vlado, ako se to preporno vprašanje kmalu ne odstrani, utegnilo izzvati protikatoliško gibanje, slednje pa močno razširiti se, a doslej tega ni še prav nič čutiti. Nedoumno je pa vender na prvi pogled, zakaj Vatikan svojim vernim še vedno prepoveduje udeležbo pri volitvah, ker ima vsled tega proticerkvena večina vso oblast in daje zakone, katerim se morajo papeža ustaši pokoriti. Tolmačiti se pa to more z bojznijo, da bi vatikanska manjina imela še slabše posledice.

To so glavne misli angleškega državnika o kraljevini italijanski in njenih odnošajih k sosednim državam.

Iz Trsta.

Te dni, ko je v gosposki zbornici Schmerling pobijal Pražakove naredbe ter učil, da je jedino nemški jezik kompetenten biti sodni jezik, začel je tudi „Independent“ tožiti, kakor Jeremija pod vrkami.

Modrijani omenjenega lista pobijali so Pražaka in Schmerlinga v jedni sapi: Pražaka, ker bi po njegovih naredbah pridobil slovenski jezik v sodni upravi uprav tisto pravico, katero uživa dandanes italijanski jezik, Schmerlinga pa za to, ker bi rad vzel italijanskemu jeziku privilegije, vsled katerih je italijanščina izključljivo uradni jezik v notranjih in zvananjih poslih. Italijanska gospoda se zaganja v germanizatorja Schmerlinga, zaklinja pa vse mestne korporacije, urade, vsa društva in vse posamične uplivne može, da naj delajo z vso energijo, vstrajnostjo in vsem razumom na to, da ohranijo italijanščini privilegije, ki jih je imela do sedaj pri sodiščih v Trstu in Istri. Pravijo, da si te pravice ne smejo dati vzeti, ker bi to oviralo tudi njih kulturni razvoj! Čudna logika, kaj ne! Ako bi Slovenci in Hrvatje bili Italijanom ravnopravni, ako bi se tudi nam sodilo v našem jeziku, kakor se sodi Italijanom v italijanskem, so pa ti dovolj nesramni, da trdijo, da se jim godi krivica. Zatirati Slovence, braniti in ovirati njih kulturni razvoj na vse mogoče načine, to je italijanska pravica, in postava, ki bi storila takemu gospodarstvu konec, je po mnenju italijanskih pismoukov krivična! Lepe nazore imajo ti ljudje in še lepši je njih liberalizem. Škoda, da ni mej našimi državnimi poslanci moža, ki bi se potrudil naslikati te gospode, kakor umujejo in snujejo, morda bi ministre vender zanimalo čuti, kako vrlo napreduje in se krepi avstrijska misel v Istri, Trstu in Furlaniji. Izjavljena je želja, da bi kdo spisal „Res litoralae“, to bi bilo v resnici dobro, gradiva bi imel dovolj. Ne bilo bi treba mnogo zbirati, kamor koli posežeš, kamor se obrneš, povsod najdeš kaj, česar slavna Tržaška vlada neče in Dunajska pa ne more vedeti, ker jej prva meče pesek v oči. Sedaj pa naj vam povem nekoliko o istrskih „šiorih“, „grofih“ in „markezih“.

Vsak „šior“, conte ali marchese je veleposestnik in oderuh. Vsi kmetje so pri njem tako za-

po hribu navzgor, da pogledam, kakšen je svet na onej strani hriba.

Na tak način sem napravil na svojem potovanju marsikater „nepotreben“ korak, samo da sem vam ujel kak bore razgled, star ogoljen napis ali kako drugo čelarno znamenitost, za katero se ne zmeni sicer živ krst.

No, v Šumber se mi ni baš splačalo hoditi. Jedin dobiček sem dosegel, da sem od ondot stoprav videl slavni Pičan v najslabovitejši njegovi podobi. Hrib, na katerem stoje Pičanske ruševine, kaže se tu z juga en profil in je ves obrasel s trsjem in z različnim južnim drevjem. Izmej bujnega rastlinstva na njegovem vrhunci se dvigajo za podrtin obzidjem sive mestne hiše. Nad njimi pa se vzpenja v sinji vzduh belo-kameni zvonik, nalik morskemu svetilniku, stoječemu na skalovitem otoku sredi zelenega valovja.

Šumber je sicer znatno selo z župno cerkvijo, katero ima nad 700 prebivalcev, trdne kamene hiše; ali strehe so vam vse — slamnate, kakeršnih mi je v izohilji na ogledovanje — v neposrednem obližji sijajne Vaše stolice. Te slamnate strehe Šum-

berke omenjam vam le za to, ker te v obče tu v Istri neso običajne. Svoje ime je Šumber dobil po starem gradu, kateremu so bili prvotni gospodarji neki Šumbergi. Sedaj je taisti lastnina grofov Brigide.

Svét okrog Šumberja je kaj divji. Tu ne vidite družega, kakor redko gnelčje, rastoče mej gramdami sivega skalovja, ob katerih sevajo globoke špilje in strmo navzdol razorane kadunje. Nekoliko višje gori na razplošenem holmu je sv. Nedjelja, lepo, imovito selo, sredi bujnih vinogradov in ovočnih nasadov — vabljiva oaza sredi kamenite puščave. Selo ima kakih 700 prebivalcev, zgolj Hrvatov seveda, mej katere se je naselila, kakor drugod po Istri in po vsem našem Primorji sploh, za poboljšek — dvojica karneljških lihvarjev.

Okrog sela, kakor sem rekel, šopiri se puščava. Na jugu tja doli do Labina, dvigajočega se ondi na strmem bregu, prostira se gola planota, znižujoča se na desno doli v Raško drago. Tu ne zagledate družega, kakor tu pa tam kako „štancija“, pristavo, tega ali onega Labinskega „šijorona“ — oderuha. In na severni plati navzdol proti Kršanu je

*) Bolje bi bilo avida Stavec.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 27. aprila.

Naučno ministerstvo je nekda opustilo misel, da bi se na gimnazijah osnoval 9. razred.

berske omenjam vam le za to, ker te v obče tu v Istri neso običajne. Svoje ime je Šumber dobil po starem gradu, kateremu so bili prvotni gospodarji neki Šumbergi. Sedaj je taisti lastnina grofov Brigide.

Svét okrog Šumberja je kaj divji. Tu ne vidite družega, kakor redko gnelčje, rastoče mej gramdami sivega skalovja, ob katerih sevajo globoke špilje in strmo navzdol razorane kadunje.

Nekoliko višje gori na razplošenem holmu je sv. Nedjelja, lepo, imovito selo, sredi bujnih vinogradov in ovočnih nasadov — vabljiva oaza sredi kamenite puščave. Selo ima kakih 700 prebivalcev, zgolj Hrvatov seveda, mej katere se je naselila, kakor drugod po Istri in po vsem našem Primorji sploh, za poboljšek — dvojica karneljških lihvarjev.

Okrog sela, kakor sem rekel, šopiri se puščava. Na jugu tja doli do Labina, dvigajočega se ondi na strmem bregu, prostira se gola planota, znižujoča se na desno doli v Raško drago. Tu ne zagledate družega, kakor tu pa tam kako „štancija“, pristavo, tega ali onega Labinskega „šijorona“ — oderuha. In na severni plati navzdol proti Kršanu je

Učni red se bode pa tako premenil, da se nekateri predmeti ne bodo po dvakrat poučevali, kakor se sedaj godi, ko se isti stvar na nižji gimnaziji bolj elementarno, na višjej pa temeljiteje poučuje. Zalaganje šolskih knjig za srednje šole bode nekda prevzela c. kr. založba šolskih knjig.

Dunajski listi poročajo, da je cesar podelil ministru vnanjih zadev grofu Kalnoky-ju red zlatega runa.

Vnanje države.

Kakor so „Moskovskija Vjedomosti“ izvedele, je knez Battenberg obljubil bolgarskemu regentstvu, da se vrne v Sofijo, ako se proglasi Bolgarija za nezavisno kraljevino, premeni ustava in njegovemu povratu pritrjuje velevlasti. Če je to poročilo resnično, Battenberžan nikdar ne pride na bolgarski prestol, ker ni misliti, da bi to odobrile velevlasti.

Ker pogajanja turškega komisarja Rize beja z bolgarsko vlado nemajo nobenega uspeha, sklenila je turška vlada komisarja poklicati iz Sofije. — Potovanje bolgarskih regentov po Vzhodni Rumeliji vznemirja turško vlado. V Carigradu sodijo, da se Bolgari na kaj pripravljajo. Morda nameravajo proglasiti popolno nezavisnost Bolgarije. To potovanje pa tudi draži Rusijo, ker povsod vladni pristaši prirejajo protiruske demonstracije. Turki se bojé, da bodo Bolgari s svojim izzivanjem prisilili Rusijo, poseči v bolgarske zadeve, kar bi utegnulo dati povod velikej evropskej vojni.

Mnogo so časopisi pisali o tem, da ruski minister vnanjih zadev ni dobil reda sv. Vladimira. O tem se piše „Russische Rundschau“ iz Peterburga: Inozemski listi bavijo se mnogo s tem, da N. K. Giers ni bil odlikovan. Zagotoviti moramo, da bi ne bilo nobenega večjega nasprotnika temu odlikovanju, ki se je bilo sklenilo, potem pa zopet opustilo, kakor Nikolaj Karlovič Giers sam. Komentari, katere je delalo vnanje časopisje, morali se v N. K. Giersu prijaznih krogih vzbujati opozicijo, če ne nevoljo proti vsacemu odlikovanju. Kaj bi na pr. rekel knez Bismarck ali grof Kalnoky, ko bi se trdilo, da je to ali ono odlikovanje, katero mu je podelil vladar, znamenje zasluga, ki jih je storil kakej tujej vladi? Preobračalo se je to nameravano odlikovanje tako, kakor bi se s tem ne odlikoval ruski minister vnanjih zadev, ampak Nemčija in Avstrija, kar je neprijetno dirnolo Giersove prijatelje v Peterburgu. N. K. Giers je brez dvojbe predstavitelj mirovne ideje v Rusiji, toda je pred vsem Rus in ponosen na svojo rusko politiko. Kakor knez Bismarck pri vsacej priložnosti naglašja svojo narodno politiko in se je grof Kalnoky nedavno jako odkrito izrekel o svojih avstrijskih (ruski nasprotniki Avstrije pravijo celo „madjarskih“) nazorih, ravno tako hoče N. K. Giers povsod veljati za Rusa, in njegovi mnogobrojni ter uplivni privrženci ob Nevi ne slišijo radi, ako se podtika Giersovej politiki prevelika naklonjenost Nemčiji ali Avstriji. Vse Giersa postopanje v bolgarskem vprašanju bilo je in ostane rusko, če se je začelo govoriti, da bode odlikovan, ker v tem vprašanju postopa tako, kakor je Nemčiji in Avstriji ugodno, moralo je odlikovanje, če se je sploh na to mislilo, zgubiti vso vrednost.

Če se tudi Rusija morda ne bode oficijalno udeležila francoske razstave, vender se je bode udeležilo mnogo ruskih obrtnikov in umetnikov. Kakor čitamo v ruskih listih pripravljajo že razna dela za razstavo.

Da so odnošaji mej Nemčijo in Francijo precej napeti, kaže to, da Nemčija hitro pomnožuje vojake v Alzaciji in Loreni. Sedaj že ima Nemčija v teh dveh deželah 90.000 vojakov. Po železnici Coblenz-Metz prevažajo se poslednje dni močni oddelki vojske. — Schnaebele-ova afera tudi ne bode še kmalu rešena. Vse kaže, da v Berlinu žele, celo stvar še na dolgo vleči. Morda res Bismarck želi, da bi Francozi začeli vojno, ker se nada, da v tem slučaju bi jih Rusi ne podpirali,

nametanega toliko skalovja, da bi človek mislil, da se je ondi najprej pretrgala tista nesrečna vreča, iz katere je hudič, po narodni pravljici, razsul vse kamenje po našem Krasi. Znatiželjen, kakor sem že kar sem živ, zlezal sem vam tu na jedno teh samoraslih apnenih piramid in pred ostrmelim pogledom se mi razgrne očarljiv prizor: Tu na severu, v okviru temnega lesovja, ob vznožji mogočne Učke, leži razpeto — srebrno zrcalo Čepiškega jezera. Zadaj gori za njim se razgreba slavna domovina isterskih Vlakov ali Čiribirov. — In jezera na desno se dviga sivoskalni Sisol. Ob njem se odpira dražestna perspektiva, v katere sinjem ozadji se mi prikažejo — kvarnerski otoci. In, gospod urednik, ko sem zagledal te otoke, prevzelo me je toli neutešno hrepenenje po — morji, da se nisem mogel več uzdržati, da bi mu ne bil pohitel naproti! Napotil sem se torej naravnost navzdol proti Kršanu, ne da bi se bil brigal, kod in kako se suče steza mej mogočnim skalovjem. No, prehodil sem sicer lep kos našega Krasa ter videl po njem precejšnje izobilje kamenja; ali pečin, kakeršne so nagromadene tu nad Kršanom, — teh

